

P R E F A Ț Ă

Lucrarea profesorul dr. Ioan Ranca se distinge în primul rând prin ineditul subiectului care-și aștepta de multă vreme autorul, pentru a cunoaște oamenii și locul lor de viață.

Prof. Ioan Ranca nu s-a mulțumit cu ceea ce se știa din întâmplare sau cu aproximație, ci, așa cum pretinde știința patronată de muza Clio, a asociat suma cunoștințelor anterioare cu cea oferită de o bibliografie foarte bogată, punând la dispoziția cititorului o imagine încheată și coerentă despre o secvență ardentă a românilor din estul Transilvaniei.

Autorul s-a străduit să respecte cele două legi formulate de marele retor roman Marcus Tullius Cicero: prima, să nu spui niciodată ceea ce știi că nu e adevărat; și a doua, să afirmi întodeauna ceea ce ești convins că este adevărat.

Și profesorul Ioan Ranca a urmat aceste fapte înțelepte reușind să scrie și să publice o lucrare model în domeniu. Dovadă bogata bibliografie utilizată de lucrarea pe care o prefațăm.

Documentarea prețioasă îi oferă autorului posibilitatea cunoașterii și ca urmare, a realizării unui prețios elenco al locuitorilor din zona central transilvăneană atât de bogată sub aspect social, socio-profesional, național și confesional.

Asemenea rezultate oferă științei posibilitatea de a face un pas important spre ideea principală care se referă la **Românii din scaunele secuiești** în antroponimele din conscripții.

Inaugurarea aceste lucrări mai întinse cu Scaunul Mureș nu este deloc întâmplătoare, deoarece acest spațiu este cel mai important dintre scaunele din secuime.

A fost nevoie de o muncă de sisif, pentru a urmări fără greș răspândirea și dinamica purtătorilor de antroponime românești înscriși în conscripțiile anilor 1699-1820.

Ocupându-mă cu istoria Transilvaniei în contextul istoriei României în general, fie în mod special, nu se cuvenea ignorarea sau ocolirea Secuimii care și-a organizat viața pe pământ românesc în sud-estul Transilvaniei. Iar când demersul istoric o pretindea locul de așezare și de viață a secuilor a ocupat o poziție importantă, așa cum se cuprinde în cele patru volume ale **Voevodatului Transilvaniei**.

Preocuparea pentru secui și Secuime nu se putea și nu se cuvenea să ignoreze viața și istoria românilor din acest colț de țară. Și nici n-a ignorat-o, și nici n-a ocolit-o deoarece nu este vorba de un mic număr de români și nici de viața lor de pripas, ci de o populație românească existentă și răspândită în această parte de țară românească, trăind în orașe și la sate, îndeletnicindu-se cu agricultura și cu păstoritul, iar în unele orașe ocupând chiar străzi întregi sau părți însemnate ale acestora.

Iar în caz de primejdie aproape tot timpul împreună, români și secuii apărau trecătorile Carpaților.

De aceea o carte ca aceasta scrisă și dedicată îndelungatei convețuiri a românilor și a secuilor este bine venită răspunzând necesității permanente de cunoaștere obiectivă condiție esențială a apropierii dintre ei.

Cluj-Napoca
1 Decembrie 1995

Acad. Prof. Ștefan Pascu